

Arrest

**nr. 68 958 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juli 2011 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GOESSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** De informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf is niet betrouwbaar.*

* Andere

Betrokkene heeft op 02/05/2007 een visumaanvraag ingediend samen met haar schoondochter, mevr. (Y.W.) (zie 8820 + 8821). De visa werden toen goedgekeurd. (Y.W.) echter nooit is teruggekeerd naar de Filippijnen.

Er werd een aankomstverklaring afgeleverd aan betrokkene en mevr. (Y.W.) die geldig was van 02/07/2007 tot 30/09/2007. De garant was toen de heer (V.D.P.), schoonzoon van betrokkene. Op het moment van de huidige visumaanvraag verklaart de familie in België en in de Filippijnen niet te weten waar mevr. (Y.W.) verblijft. Volgens een verklaring van de heer (V.D.P.) (de garant) hebben ze geen enkel contact meer met haar sinds oktober 2007. Echter in een mail d.d. 12.07.2011 verklaart de heer (V.D.P.) dat mevrouw (Y.W.) nog steeds in België verblijft en dat te (...). Waarom er aanvankelijk verklaard werd dat de familie geen contact meer had met (Y.W.) is niet duidelijk. Gezien deze elementen rijzen er twijfels over de oprechte intenties van de aanvraagster en haar familie en biedt betrokkene onvoldoende garantie dat ze haar visum zal respecteren.

* Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

* Geen of onvoldoende garanties op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc).“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de materiële en formele motiveringsplicht. Dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken immers uit het geheel van omstandigheden onmogelijk kan afleiden dat het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf onbetrouwbaar zouden zijn. Zoals in 2007 beoogt verzoekster enkel en alleen waarschijnlijk een laatste maal haar twee Belgische dochters en kleinkinderen te kunnen bezoeken. Dat haar schoondochter mevrouw (Y.W.) in 2007 niet terugkeerde naar de Filippijnen is totaal vreemd aan verzoekster. Verzoekster respecteert immers correct het haar in 2007 verleende visum en keerde binnen de voorziene termijn wel degelijk terug naar de Filippijnen. Hoe kan men dan ook thans in vraag stellen dat verzoekster haar nieuwe visum niet zou respecteren !! Waar bovendien haar echtgenoot op een leeftijd van 79 jaar en twee andere dochters en een zoon niet meereizen naar België, heeft verzoekster dan ook geenszins andere bedoelingen met haar beoogde verblijf in België en zal uiteraard bij het verstrijken van haar visum onmiddellijk terugkeren naar haar familie in de Filippijnen. Tijdens haar verblijf in België zal verzoekster zoals in 2007 worden opgevangen door haar Belgische familie dewelke eveneens zal instaan voor de aankoop van haar vliegtuigbiljetten (heen en terug). Tenslotte wenst verzoekster nog te benadrukken dat haar familie in België en de Filippijnen sinds oktober 2007 effectief geen contact meer heeft met mevrouw (Y.W.) en dan ook geen weet had waar deze in België zou verblijven. Geconfronteerd met de vraag naar haar huidige verblijfplaats heeft de schoonzoon van verzoekster de heer (V.D.P.M.) ter zake een onderzoek ingesteld en is de huidige verblijfplaats van mevrouw (Y.W.) te weten gekomen. Terecht heeft de heer (V.D.P.M.) deze informatie doorgespeeld aan de Belgische Ambassade te Manilla. Hieruit kan men evenwel onmogelijk afleiden dat de intenties van verzoekster en haar familie niet oprecht zouden zijn en verzoekster onvoldoende garanties zou bieden voor het respecteren van haar visum. Integendeel!!! De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden aangezien het kennelijk onredelijk is aan de hand van de verstrekte informatie en omstandigheden te besluiten dat het door verzoekster beoogde verblijf onbetrouwbaar zou zijn.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster beperkt zich ertoe te betogen dat de feitelijke vaststellingen niet correct zijn, doch slaagt er niet om het tegendeel aan te tonen. Uit het administratief dossier blijkt dat op 11 juni 2010 aan verzoekster een visum werd geweigerd om dezelfde redenen. Deze beslissing werd door verzoekster niet aangevochten. In het administratief dossier bevindt zich een verklaring van de heer V.D.P. die uitdrukkelijk aangeeft dat hij de schoonzoon is van verzoekster en dat hij sinds oktober 2007 geen enkel contact meer heeft gehad met W.Y., de schoondochter van verzoekster, noch kennis heeft van haar verblijfplaats. Verzoekster slaagt er niet in om deze objectieve vaststellingen te weerleggen. Het louter feit dat de schoonzoon op 12 juli 2011 verklaart dat W.Y. wel in België zou verblijven, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien bevestigt dit enkel het vermoeden dat W.Y. nooit is teruggekeerd naar de Filippijnen. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op grond van voormelde gegevens te concluderen: *“Gezien deze elementen rijzen er twijfels over de oprechte intenties van de aanvraagster en haar familie en biedt betrokkene onvoldoende garantie dat ze haar visum zal respecteren.”*

Verzoekster laat het tweede motief van de bestreden beslissing ongemoeid: *“Geen of onvoldoende garanties op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc).”*

De gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde op niet kennelijk onredelijke wijze dat het visum aan verzoekster diende te worden geweigerd. De gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC